

א. מצוה למנות ימים ומצוה למנות שבועות.

ב. הרמב"ם מאריך לבאר שאלו לא שתי מנינים אלא מנין אחד בשני צורות.

ז"ל ספר המצוות לרמב"ם (מ"ע קסא) "והמצוה הקס"א היא שצונו לספור מקצירת העומר תשעה וארבעים יום והוא אמרו יתעלה (אמור כג) וספרתם לכם ממחרת השבת. ודע כי כמו שנתחייבו בית דין למנות שנות יובל שנה שנה ושמטה שמטה כמו שבארנו במה שקדם (מ' קמ) כך חייב כל אחד ואחד ממנו למנות ימי העומר יום יום ושבע שבוע. שהוא אמר (שם) תספרו חמשים יום ואמר (ס"פ ראה) שבעה שבועות תספור לך. וכמו שמנין השנים והשמטים מצוה אחת כמו שבארנו (שם) **כן ספירת העומר מצוה אחת**. וכן מנה אותם כל מי שקדמנו **מצוה אחת**. והאמת מה שעשו בזה. ואל יטעך אמרם (מנחו' סו א) מצוה למימני יומי ומצוה למימני שבועי ותחשוב שהן שתי מצות. כי כל חלק וחלק מחלקי אי זה מצוה שיהיו לה חלקים מצוה לעשות החלק ההוא ממנה. ואמנם היו שתי מצות אילו אמרו מנין הימים מצוה ומנין השבועות מצוה. וזה מה שלא יעלה למי שיטעם הדבור. כי אתה כשתאמר חובה לעשות כך וכך הנה לא יתחייב מזה המאמר שהפעולה היא מצוה בפני עצמה. והראיה הברורה על זה היותנו מונים השבועות גם כן בכל לילה באמרנו שהם כך וכך שבועות וכך וכך ימים. ואילו היו השבועות מצוה בפני עצמה לא היינו מסדרין מנינם כי אם בלילי השבועות לבד והיינו אומרים שתי ברכות אשר קדשנו במצותיו וצונו על ספירת ימי העומר ועל ספירת שבועי העומר. ואין הדבר כן, אבל המצוה היא ספירת העומר ימיו ושבועותיו כמו שתקנו. ומצוה זו אין הנשים חייבות בה:"

ג. וזה עצמו צ"ב מהו הענין לספור את אותו דבר בשתי מנינים. הרי זה לא ספירת דבר נוסף, אלא אותו הדבר בשני אופנים. כך גם נראה מתוך האופן בו אנו סופרים, כגון: 'שלשה ועשרים יום שהם שלשה שבועות ושני ימים' מה התכוונו לומר בזה ש'הם שלשה שבועות' וכי אנחנו לא יודעים חשבון. אלא ודאי אנו מתכוונים לסכם את הספירה באופן של ימים וכן באופן של שבועות. אלא שזה גופא צ"ב מה הענין לבטא את הסיכום בשני אופנים. אם היה זה שני ספירות היינו צריכים לומר 'היום שלשה ועשרים יום ושלשה שבועות ושני ימים'. ומצורת הספירה משמע שהוא סיכום כפול בשני אופנים, וזה צ"ב.

ד. גם מתוך ציווי התורה אנו מוצאים שני חיובים על שני הספירות האלו. אבל הרמב"ם טרח לברר לנו שאלו לא שני ספירות אלא ספירת אותו הדבר בשני אופנים.

ה. באמת יש צורות ספירה.

על הפסוק 'ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד' מקשים חז"ל למה לא כתבה תורה יום ראשון, ותי' שהוא יומו של אחד. ואם היתה השאלה על צורת הספירה מה התי' בזה.

צורת הספירה הרגילה היא ראשון שני וכו' כי ראשון הוא מתוך מהלך, מתוך איזה סדר, ומחייב את המשך השני והשלישי וכו', אבל אחד הוא לא סיפירה אלא תיאור מצב, ואינו מחייב שיבוא אחריו מהלך של ספירה. וע"כ הספירה של ימי מעשה בראשית היו צריכים להמנות לכאן' כראשון שני וכו', וזה היה קשה לחז"ל, אבל א"כ צ"ב מה תירצו. הרבה פעמים כבר דברנו על המחלוקת היסודית שיש בין יעקב לעשו, אחרי שעשו לקח את המנחה מידו הוא אומר לעשו 'כי חנני אלוקים וכי יש לי כל' ועשו אומר 'כי יש לי רב', עשו שש נפשות ונאמר בו נפשות ביתו ויעקב הוא שבעים נפש ונקרא שבעים נפש, מוכרח שיש איזה חילוק בין צורת הספירה שלהם של יעקב יש מה שמאחד את מה שיש לו בשביל להגיע ל'כל' דבר שלם.

ז. סֵפֶר ומספר הם שרשים שווים, ס.פ.ר, וכן סֵפֶר הוא מאותו שורש, כי סֵפֶר הוא גבול, והמספר יוצר גבולות, עד כאן יש ולא יותר, כאן הוא נגמר. המספר מצרף את כל הדברים, יוצר מהם קבוצה, משהו שלם.

ח. בספר יצירה המיוחס לאברהם אבינו כתוב שבזמן שברא את העולם 'בסֵפֶר סֵפֶר וסִפּוֹר', וביארו רבותינו מה ענינם של שני הספרים והסיפור, כי בבריאת העולם בחכמה עצומה הם כמו ספר שמי שיכול לקרוא בהם- קורא בהם את כל התורה כולה, וכמו שנאמר בנבואת ישעיהו 'ונגולו כספר השמים' השמים הם כמו ספר, הבריאה העובדת יחד בהרמוניה בשלימות של השפעה של חלקי הבריאה זה ספר המגלה על הבורא וממנו אפשר ללמוד את כל חלקי התורה, והספר השני הוא הספר של הקורא, כביכול הבורא נתן אפשרות לכל אחד לקרוא את הספר כפי הבנתו שלו, שלא נכתב ספר הבריאה באופן שהוא נקרא ומובן באותו אופן שהוא נכתב, אלא שכל אחד תופס אותו ומבין אותו בצורה המיוחדת לו, וזה הספר השני, אמנם רובם הם תפיסות של שקר, כי כל אחד לוקח לו התחלה במקום בו הוא רוצה להתחיל ובמקום בו הוא רוצה לסיים, ובאמצע מחבר את זה באיזה אופן שהוא רוצה. וכמו הדוגמה המובאת בראשונים על האפשרות לקרוא את הפסוק 'שומר ה' את כל אוהביו ואת כל הרשעים' ואפשרות נוספת 'את כל אוהביו ואת כל הרשעים ישמיד', כך שכל אחד בונה לעצמו את עולמו שלו, וממציא לעצמו את הספר הדמיוני שלו שיכול שלא תהיה לו כל שייכות אל המציאות בכלל. אלו הם שני הספרים, ספר הבריאה והאפשרות לקרוא בו לא כפי שהוא נכתב אלא לכתוב אותו אחרת. ואחרי הכל כל אחד מצטט את אותו הספר ומוכיח מתוכו דברים אחרים כאילו זה מה שכתוב.

ט. אברהם אבינו היה הראשון שהסתובב בעולם וקרא את הספר בדיוק בצורה הנכונה, ואחרי שיגע בקריאת הבריאה והתבונן עד שהגיע למסקנה שיש מנהיג לעולם נגלה עליו בעל הבירה ואמר לו אני הוא, זהו הסיפור, אופן נוסף לבריאה שמי שקורא נכון זוכה שיוספור לו מציאות הנכונה של הבריאה, ('הנח להם לישראל אם לא נביאים בני נביאים הם'- כי ישראל כאומה זכו שהקב"ה גילה להם את מציאות הבריאה הנכונה).

י. וע"כ הספר הראשון הוא הספר המושלם, הספר של 'כל', והספר השני הוא ספר של 'רב' כי כל ענינו הוא ריבוי של עוד ועוד אפשרות לקרוא את המציאות, כל אחד מהזוויות שלו רואה את מה שהוא רוצה.

כך שיש לנו שני ספרים, אחד שבא לצרף את כל הבריאה לדבר אחד מושלם, וספר נוסף שלא מצרף את כל תופעות הבריאה אלא כל דבר נתפס כקטע בפני עצמו, וע"כ הוא ענין הריבוי.

יא. כשאדם סופר בצורה הראשונה, כשהתורה סופרת היא מתחילה מ'אחד', והשני הוא שני לאותו אחד, והשלישי גם הוא מצטרף לאותו אחד, כי באחד התחלת הספירה ומצטרפים לאותו אחד את כל מה שקיים בספירה. (וכך היה מונה אחת, אחת ואחת, אחת ושנים, אחת ושלוש וכו' כי הכל מצטרף ומתחבר לאותו אחד).

כשמתחילים לספור מראשון אז השני לא קשור לראשון אלא מצטרף לכמות תופעות אותם סופרים. והיה אפשר גם להתחיל לספור מארבעים ועד מאה בכדי לדעת שיש כאן שישים.

יב. 'הוי המון גויים כהמות מים רבים יהמיון' הוא עולמו של עשו, ריבוי גדול ורדיפה אחר כל דבר בפני עצמו. עולמו של יעקב הוא עולמה של תורה השואף לאותו יום שבו הכל יתחבר יחד.

התורה מדברת על הארץ בלשון בו מדברים על בני אדם 'נהרות ימחאו כף' 'פתחה את פיה' 'מכנף הארץ זמירות שמענו' 'ארץ רחבת ידיים' עד כדי שבתורה שבכתב מצויים תיאורים של הארץ כמעט כנגד כל אברי האדם. ישנו פרק אחד במורה נבוכים (ח"א פ"ב) הנקרא בלשון הראשונים 'פרק שיעור קומה' הפותח במילים "דע כי זה הנמצא בכללו הוא איש אחד לא זולת זה" כי הכל מצטרף לצורה כצורת אדם.

יג. כל אחד מישראל מסוגל להגיע לתפיסה שכביכול אנחנו מדברים אל בורא העולם בתפילה והוא שומע אותנו ומקשיב, וכשאנו זוכים גם מתנהג איתנו במידת 'שומע תפילה' הוא גם עונה לנו. ונותן לנו את מה שבקשנו.

האבות הם אלו שהביאו אלינו את הדרגה השלישית הנקראת 'סיפור', אם נטה אופן באמת נוכל לשמוע שמדברים איתנו, השמים **מספרים** כבוד אל ומעשי ידיו **מגיד** הרקיע' מי שיקשיב טוב ויתבונן ישים לב שמדברים איתנו פה, אלא שהנקודה ההתחלתית בבריאה כאן היא מאוד חלשה, כי אנו נמצאים בגלות הכופה עלינו את ה'יש לי רב' הערך הוא הריבוי, כולם רוצים הרבה ויותר, קשה למצוא מי ששואף למצוא את ה'כל', איש תם, שלם, הנוטה למצוא את השלימות היוצאת מתוך כל השברים הללו.

יד. מספר הריבוי בעולם הוא בלי גבול ובלי תכלית, וכמו שהוא נתפס בעיני הבריות העולם רק מתווסף יותר ויותר וללך גבול, אבל התפקיד שלנו זה להגיע מתוך ה'רב' אל ה'כל', "בדרך אחד יצאו אליך ובשבעה דרכים ינוסו לפניך" מספר הריבוי בעולם נכלל בשבע שהוא ששת הקצוות והנקודה שממנה הכל יוצא.

טו. בעולם אין שבת ואסור שיהיה לו שבת, כי הוא מצווה ב'יום ולילה לו ישובות', אבל אותו אחד המשמר את השבת זוכה לנחלה בלי מצרים, כי הוא הגיע ל'כל', הכל מתחבר יחד, בזה שהוא מתחבר לנקודה השביעית המאחדת את הכל ומחברת הכל לשורש אחד.

לעומת עובדי האלילים שנתנו כח בידי כל כח וכח בפני עצמו, ועל אברהם חיבר את הכל לאחד, ועל זה נאמר בו 'כי אחד קראתיו ואברהם ואברכהו' כי הריבוי שלו הוא מצרף הכל לאותו שורש.

טז. סדר הזמן שלנו הוא מציאת מצרים, ויצאנו ממנהלך של ניסים למנהלך של עולם כמנהגו נוהג, ואנו סופרים כדי לקחת המהלך של 'רב' ולעשות ממנו 'כל' ולהגיע למה שאמר אברהם 'כי חנני אלוקים וכי יש לי כל'. 'כל' בגי' חמישים, אותם אנו מצווים לספור. כי היא תכליתנו.

יז. הספירה מחוייבת 'ממחרת השבת' אפי' שהוא נותן מקום לטעות נוראה בכל סדר הזמנים, אבל הכוונה בזה כי ביציאת מצרים הכל שבת, ויום ראשון של פסח נקרא לכן שבת, כי סדר העולם הרגיל שבת. ומיום מחרת השבת העולם חוזר לנהוג כמנהגו, ואנו לוקחים את העולם הזה המלא בריבוי כוחות ומצטרפים אותם לאחד. 'פן תשא עיניך השמימה וראית שמש וירח וכל צבא השמים ונדחת ועבדת אלוהים אחרים' כי העולם מושך חכיונו של עשו של ה'רב', ורק יעקב שהיה איש 'תם' מתחילת יצירתו, הוא זה שחי תמיד באופן של 'כל', ואנחנו צאצאיו ומחוייבים לראות את כל שברי השברים של כוחות הבריאה המתנגדים לאותו 'אחד' שאנחנו מצטרפים אליו.

יח. ה'כל' הזה הוא היום לו אנו מייחלים, יום בו כל הבריאה תתאחד תחת מלכות שמים. בעולם של ריבוי כל אדם הופך להיות הרבה בני אדם, כי לא שייך להיות 'אחד' - אדם שכל כוחותיו מכוונים לדבר אחד באופן עקבי ומתמיד - בתוך מציאות בה הכל בא בריבוי ופיצול, ולכן כך נראים בני אדם, כל בר דעת יודע את זה בעצמו וטוב יותר רואים את זה על אחרים, כי כשיש לנו עסק עם בני אדם, האדם של היום הוא לא אותו אחד שיהיה מחר וכן תמיד, משתנים ונסחפים אחרי המציאות בה הם קיימים. אבל אברהם אבינו נאמר בו 'כי אחד קראתיו' היינו שכל מציאותו היתה מכוונת לענין אחד וכל כוחותיו קשורים ותפוסים במה שהוא עצמו מבטא ועם זה שעבד הכל תחת ה'אחד'.

יט. התורה מכוונת אותנו לחיות בתוך מערכת המקשרת אנו למציאות אחת, ואילו כל בני האדם היו 'אחד' כל מציאות הבריאה היתה מגיעה לתיקונה.

כ. אנחנו סופרים בשני צורות ספירה, מה שנקרא עומר הוא צירוף כל הפרטים לענין אחד, כי רק בצורה כזו אפשר לקבל תורה. ומי שלא עושה את עצמו לאדם אחד - לעולם לא יתרומם. וזוהי העבודה של הספירה, לספור גם את הספירה של הריבוי ולצרף אותה לדבר אחד. אם אדם לא מתרומם לא יוכל לקבל תורה, דוגמת אדם הוא עץ ודוגמתו לא כראוי הוא עשב, בפרוח רשעים כמו עשב - בריבוי לא מסודר, אבל 'צדיק כתמר יפרח' עץ הוא איחוד של הכוחות הטמונים בו. מי שמוציא את עצמו מתחת ידי אלו החיים בריבוי שהיא הע"ז בעצמה, רק הוא יוכל לקבל תורה.

כא. מִיִּים הֵם תַּמִּיד בִּלְשׁוֹן רַבִּים כִּיוּן שֶׁאֵל לֹאחֵד אוֹתָם, הַמְצָרִים טִבְעוֹ בַּמִּיִּים הַרְבֵּי, וְאַנְחֵנוּ עֲבַרְנוּ בְּתוֹךְ מִצִּיאוֹת בֵּה
'נִעְרַמוּ מִיִּים' וְתִרְגָּם אוֹנֶקְלוֹס 'חֲכִימוֹ מִיֵּא' כִּאִילוֹ נִהְיוּ מִצִּיאוֹת שֶׁל חֲכָמָה בֵּה אֲנַחְנוּ גַּם אֶת הַמִּיִּים עֲשִׂינוּ לֹאחֵד, וּמֵאֵז
וְאֵילֶךְ אֲנַחְנוּ נִקְרָאִים 'עֲבָרִים' עַל שֶׁם שֶׁעֲבָרוּ יָם, כִּי אֲנַחְנוּ לְעוֹלָם עוֹבְרִים מִיִּשְׁלֵי רַב' לִישׁ לִי כֹל'.